

ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

Ο ΒΟΥΡΚΟΛΑΚΑΣ

Ἐκ τῶν τοῦ Γέτου, κατὰ τὴν μελωδ. Schubert. A, 4p. 17

Ποῖοι εἶναι ποῦ 'ς τ' ἄγριο σκότος γυρνοῦν;
Υἱὸς καὶ πατέρας τὸ δάσος περνοῦν.
Στριγκτὰ τὸν υἱὸν ὁ πατέρας βαστᾷ
'ς ταῖς δυὼ του ἀγκάλαις 'ς τὸν ἵππον 'μπροστά.

«Γιατί τὸ παιδί μου τὰ μάτια σφαλνᾷ;»
—«Πατέρα! Βουρκόλακας, βλέπεις; περνᾷ.
Στεφάνι φορεῖ, κ' ἔχει τέτοια οὐρά!»—
—«Παιδί μου! ὁμίχλ' εἶν' αὐτὴ 'ς τὰ νερά.»—

«Παιδάκι μου, ἔλα· ἐγὼ σ' ὁδηγῶ·
παιγνίδια πολλὰ θὰ σὲ δώσω ἐγώ.
ὦ! ἔχ' ἡ μητέρα μου ἄνθη καλὰ,
καὶ ροῦχα χρυσᾷ νὰ σὲ δώσῃ πολλὰ.»

—«Πατέρα, πατέρα, ὦ! δὲν τὸν ἀκοῦς;
Μὲ δὶν' ὑποσχέσεις μὲ λόγους γλυκοῦς.»—
—«Ἡσύχασε, μεῖνε, μὴ τρέμῃς, παιδί·
ἀέρας εἰς φύλλα ξηρὰ τραγουδεῖ.»—

«Καλό μου παιδί, ἂν μαζῇ μου ἐλθῇς,
ἡ νέαις μου κόραις θὰ τρέξουν εὐθύς.
Αὐταῖς κάθε νύκτα 'ς τὰ δάση πηδοῦν.
Μαζῇ σου θὰ παίζουν καὶ θὰ τραγουδοῦν.»

- «Πατέρα μου, διέ πῶς τὰ φύλλα κουνοῦν!
Ἐκεῖ τοῦ βουρκόλακα κόραις περνοῦν!» —
— «Πῶς ἔντρομαις ρίχνεις, παιδί μου, ματιαῖς!
Δέν εἶν' αὐταῖς κόραις, εἶν' ἄσπραις ἰτιαῖς!» —

- «Παιδί, σ' ἀγαπῶ· μαζῇ μου θὰ ᾽λθῇς·
εἰδὲ θὰ σ' ἀρπάξω μὲ βίαν εὐθύς.»
— «Πατέρα, πατέρα, ἄχ! νά! μὲ κρατεῖ.
Ἄχ! νά! νὰ μὲ πνίξῃ, πατέρα, ζητεῖ!»

—
Φοβᾷτ' ὁ πατέρας καὶ διώχνει ἔμπροστά·
σφικτὰ τὸν υἱόν του ᾽ς τὰ χέρια βαστᾷ·
καὶ μόλις ᾽ς τὸν οἶκόν των φθάνουν μαζῇ,
ποῦ βλέπει πῶς, ἄχ! τὸ παιδί του δέν ζῇ.

Η ΧΑΡΑ

Ἐκ τῆς τοῦ Γέτου, κατὰ τὴν μελωδίαν τοῦ πρωτοτύπου

Ζητῶ τὴν χαρὰν πότ' ἐδὼ πότ' ἐκεῖ·
ποῦ εἶναι, εἰπέτε μοι, ποῦ κατοικεῖ;
Δέν εἶναι εἰς λόφους κ' εἰς ὄρ' ὑψηλά.
Εἰπέτε μοι, ποῦ ἡ μορφή της γελαῖ;

—
Εἰς βάθη κοιλάδων ἐπῆγα ζητῶν·
τὸν ῥύακα εἶδα ποῦ πίπτει κροτῶν,
καὶ παίζει καὶ σύρει νερὰ καθαρὰ,
μαζῇ των δέν ἔπαιζε πλὴν ἡ χαρά.

